

Міністерство освіти і науки України
Національна академія педагогічних наук України
Інститут вищої освіти НАПН України
Маріупольський державний університет

Міжнародна науково-практична конференція

**«Інтернаціоналізація як фактор конкурентоспроможності
сучасного університету»**

25-26 травня 2017 року

Збірник матеріалів конференції

Україна – Маріуполь – МДУ

• Виявити основні методи викладання медіаосвіти для студентів журналістичнознавчих спеціальностей.

Предметом дослідження виступає методика викладання медіаграмотності у контексті освоєння спеціальності «Журналістика» у вищому навчальному закладі.

Об'єктом є вищі навчальні заклади, що впроваджують у систему навчання студентів журналістичнознавчих спеціальностей дисципліну «Медіаосвіта та медіаграмотність».

Концепція впровадження медіаосвіти в освітню систему України передбачає широкомасштабну поетапну педагогічну практику на всіх рівнях, забезпечення інформаційною підтримку вищих навчальних закладів країни, врахування завдань медіаосвіти в ході здійснення освітніх реформ, ініціювання широкої громадянської підтримки медіа освітнього руху з впровадженням знань у систему середньої освіти у школах та залученням міжнародних фондів.

Вивчення питань медіаосвіти в Україні займаються такі дослідники як Т.В. Мороз, В.М. Шкляр, В.В. Різун [3]. Ці науковці розглядають проблему медіаосвіти в контексті України комплексно, а також активно пропагують у друкованих та електронних ЗМІ ідею інтеграції української науки в світовий процес як етап розроблення медіаосвітніх систем.

Таким чином, широке розуміння медіаосвіти не тільки як певного компонента освітньої системи у вищих навчальних закладах, передбачає постійний розвиток і вдосконалення, а факт необхідності медіаосвіти в Україні залишається незаперечним.

Список використаної літератури

1. Вальтер фон Ла Рош. Вступ до практичної журналістики : навч. посіб. / Вальтер фон Ла Рош ; пер. з фр.: В. Климченко, А. Баканов. – К. : Академія Української Преси, – 2005. – С. 229.

2. Концепція впровадження медіаосвіти в Україні [Електронний ресурс] // Режим доступу: www.mediaosvita.com.ua/material/koncepciya-vprovadzhennya-mediaos...

3. Мороз Т. В. Медіаосвіта в Україні: зарубіжний досвід // Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції. 29 березня 2012 року. – Чернівці, 2012. – С. 145-147.

M. Netreba

In theses considered to ensure the quality of teaching media literacy in the context of the development of the specialty "Journalism" in higher education. With the basic elements of research and analysis of the development and implementation of media education in the current learning found that it provides a broad understanding of continuous improvement and the need for media education in fact is undeniable Ukraine

Keywords: ensuring quality teaching, mediaeducation, medialiteracy higher education.

УДК 613: 796

Павленко Є.А.

ПІДВИЩЕННЯ РІВНЯ ФІЗИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ ВНЗ: СТРАТЕГІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

У тезах висвітлюються проблеми, пов'язані з низькою мотивацією студентів вищих навчальних закладів до занять фізичною культурою і спортом, визначаються фактори, що мають негативний вплив на якість фізичної підготовки студентської молоді. У зв'язку з цим обґрунтовано необхідність розробки програм щодо підвищення ефективності рівня фізичної підготовленості студентів через поєднання теоретичних знань та практичних умінь та навичок.

Ключові слова: *фізичне вдосконалення, рівень фізичної підготовки, здоровий спосіб життя, мотивація, диференційований підхід.*

Стратегічні завдання реформування вищої освіти України, пов'язані з її входженням у міжнародний освітній простір, передбачають здійснення кардинальних змін у всіх сферах суспільного життя країни. Розбудова національної системи освіти, в основу якої увійшла Концепція національного виховання студентської молоді наголошує на необхідності усвідомлення ролі держави щодо координації зусиль усіх суспільних інститутів у відродженні української нації, формуванні особистості, здатної до інтелектуального, духовного й фізичного вдосконалення [6]. Зважаючи на це, розвиток світоглядних позицій та ціннісних орієнтирів студентської молоді має бути реалізований за основними напрямками національно-виховної діяльності, серед яких чільне місце відводиться фізичному вихованню та утвердженню здорового способу життя.

Отже, вирішального значення у системі національного виховання громадянина України набуває виховання його відповідального ставлення до власного здоров'я, здорового способу життя; формування знань і навичок фізичної культури; забезпечення повноцінного фізичного розвитку, фізичного, духовного та психічного загартування; формування потреби у безпечній поведінці, протидії та запобіганні негативним звичкам, профілактика захворювань; створення умов для активного відпочинку тощо. Зазначені стратегії задекларовано у «Концепції фізичного виховання в системі освіти України» [2], яка є ключовим програмним документом, що не тільки визначає державну політику в галузі фізичного виховання, а й виступає орієнтиром для якісної практичної діяльності усіх органів і структур, які цей процес здійснюють. Проте, визначені у Концепції організаційно-педагогічні основи фізичного виховання, його програмне, нормативне, наукове, методичне, інформаційне, кадрове, матеріально-технічне і фінансове забезпечення не завжди співвідносяться з викликами часу, а окремі її положення мають дещо декларативний характер. Це, на наш погляд, пов'язане з тим, що викладання фізичного виховання як обов'язкової навчальної дисципліни у непрофільних ВНЗ здійснюється формально, і це, як відомо, призводить до зменшення у студентів мотивації до занять фізичною культурою і спортом.

До факторів, що негативно впливають на якість фізичної підготовки студентської молоді, зараховуємо не тільки слабку матеріально-технічну базу та низьку ефективність її використання; а й недостатню вимогливість з боку викладачів до відвідування студентами навчальних занять; низький методичний рівень їх проведення; відсутність якісно нових програм з фізичного виховання, які б враховували рівень фізичної підготовленості, стан здоров'я та умови життєдіяльності студентів, досягнення науково-технічного прогресу, забезпеченість фінансовими ресурсами тощо. Ще однією причиною, що стримує розвиток фізкультурного руху у непрофільних ВНЗ і певною мірою зменшує показники фізичної підготовленості студентської молоді, є також невідповідність кількісного складу навчальних груп до затверджених Міністерством норм (12 – 15 осіб), коли з метою оптимізації навчального процесу в деяких вищих навчальних закладах кількість студентів однієї навчальної групи складає 35 – 45 осіб. Сучасні програми фізичного виховання зорієнтовані на проведення обов'язкових занять у обсязі чотири години на тиждень, тоді як оптимальне фізичне навантаження повинно бути тривалістю 6–8 год у чоловіків і 5-7 год – у жінок з урахуванням того, що остаточну величину активності студент добирає через інші форми індивідуальної діяльності [6, с.253]. Аксиоматичним є те, що такі порушення негативно впливають на ефективність навчального процесу з фізичного виховання в цілому.

Виходячи з вищезазначеного, наголошуємо на необхідності запровадження нових методик, які мають акцентувати на зміщенні акцентів у викладанні фізичної культури як навчальної дисципліни у вищих навчальних закладах. Пошук найбільш виправданих дослідницьких технік щодо визначення конструктивних підходів до вирішення зазначеної проблеми скоригований потребою залучити відповідні методології, спроектовані на реалізацію програм з формування здорового способу життя, підвищення ефективності рівня фізичної підготовленості студентів через поєднання теоретичних знань та практичних умінь та навичок. При цьому акцентуємо на тому, що виховання особистісної мотивації студентів

до занять фізкультурою і спортом є результатом їхньої спільної праці з викладачем. Останній повинен скеровувати свою діяльність на формування в студентів стереотипу про те, що майбутній фахівець будь-якої галузі має бути високоосвіченим спеціалістом із відповідним рівнем фізичної підготовленості. Отже, кожне заняття має вмещувати окремий методичний блок, спрямований на формування у студентської молоді знань, умінь та навичок, необхідних для усвідомлення цінностей здорового способу життя і пов'язаними з цим прагненнями до фізичного самовдосконалення.

З цією метою пропонується виконання низки завдань, серед яких найбільш релевантними для досягнення поставлених цілей, на наш погляд, є індивідуальні творчі завдання (розробка студентами програм щодо збереження і зміцнення власного здоров'я; синтез-проектів про взаємозв'язок спортивних занять з цінностями здорового способу життя (впевненість у собі, психофізична стійкість у незвичайних або стресових ситуаціях, соціальна мобільність, активна життєва позиція тощо); здійснення моніторингу якості фізичної підготовленості студентів різних вікових і медичних груп; проведення соціологічних досліджень щодо вивчення ціннісних орієнтацій студентів та їхнього особистого ставлення до фізичної культури та спорту в умовах сьогодення; аналіз історії життя визначних / успішних особистостей та ін.).

Важливим для визначення мотиваційних факторів, що мають на меті забезпечити підвищення інтересу студентів до занять фізичною культурою, є метод експертного опитування, в якому експертами виступають самі студенти. Такий прийом, як слушно зауважує Т.Плачинда, є результативним, оскільки студенти є «не лише представниками молоді, яка найбільш потребує знань щодо позитивного стилю життя, вони ще й майбутні вихователі і пропагування здоров'язбережливої поведінки – їх прямий обов'язок як фахівців [5, с.48.]. Формування у студентів стійкого переконання у необхідності системного відвідування занять з фізичного виховання, націлених на підвищення рівня їх фізичної підготовленості, можливо лише за умови використання викладачем принципу поступовості до оволодіння студентами руховими навичками, розвитку їх фізичних якостей і дозування фізичних навантажень [7, с.99]. Ефективними у зв'язку з цим є методики, запропоновані вітчизняними дослідниками щодо застосування теорії «занурення» в обраний вид фізичної активності (О.Марченко), педагогічної стратегії орієнтування на здоровий спосіб життя, яка включає дії викладача ознайомчого, рекомендуючого, підтримуючого характеру (О.Глагощук), використання комп'ютерних технологій для забезпечення необхідного рівня розвитку основних рухових і психофізіологічних професійно значущих якостей фахівця під час виконання фізичних вправ на розвиток аеробної й статичної витривалості, профілактику та оптимізацію розумової діяльності студентів, зняття зорової та м'язової втоми (О.Церковна), організації й методики диференційованого підходу в процесі фізичного виховання студентів ВНЗ (О.Малімон), методики навчання силовим навантаженням у процесі фізичного виховання (П.Гунько), програми фізичної підготовки для студенток старших курсів на основі врахування психофізичних особливостей зі збільшенням тижневого обсягу занять (В.Романова), програми самостійного використання у рамках спецкурсу «Індивідуальна тренувально-оздоровча робота» як чинник покращення функціонального стану й підвищення рівня фізичної підготовленості студентів (І.Верблюдов), комплектування спеціальних медичних груп за нозологічними ознаками, запровадження системи модульного контролю за показниками фізичної підготовленості та параметрами функціонального стану (О. Іваночко) та ін. Попри розмаїття форм і засобів ці методики є оздоровчоцентричними і мають на меті сприяти підвищенню рівня фізичної підготовки студентської молоді як найбільш результативного чинника формування фізичного оздоровлення нації.

Отже, фізичне виховання студентської молоді має здійснюватися на принципах індивідуального та особистісного підходу, пріоритету оздоровчої спрямованості, широкому використанні різноманітних засобів фізичного вдосконалення з метою підвищення рівня мотивації студентів до занять фізичної культури. Важливим при цьому є принцип безперервності цього процесу.

Список використаної літератури

1. Закон України «Про фізичну культуру і спорт» від 24.12.1996 р. – [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/3808-12>
2. Концепції фізичного виховання в системі освіти України від 31.08.2011 № 828-р – [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/828-2011-%D1%80>
3. Марченко О. Ю. Формування ціннісних категорій особистої фізичної культури у студентської молоді : автореф. дис... . канд. наук з фіз. виховання і спорту : 24.00.02 / О. Ю. Марченко ; Дніпропетр. держ. ін-т фіз. культури і спорту. – Дніпропетровськ, 2010. – 20 с
4. Мірошніченко Ю.М. Державна політика у галузі фізичної культури і спорту: стан, проблеми та перспективи розвитку / Мірошніченко Ю.М. // Державне управління та місцеве самоврядування : Тези V Міжнародного наукового конгресу, 26 лютого 2005 року. – ХадіФ., 2005. – С. 32-33.
5. Плачинда Т.С. Формування позитивного ставлення студентської молоді до занять фізичною культурою // Педагогіка, психологія та мед.-біол. пробл. фіз. виховання і спорту / Т.С. Плачинда. – 2005. – № 10. – С. 47-50
6. Сотник О. В. До проблеми викладання фізичного виховання у вищих навчальних закладах / О. В. Сотник // Фізичне виховання, спорт і культура здоров'я у сучасному суспільстві. - 2013. - № 1. - С. 251-256.
7. Фішев С.О. Фізичне виховання студентської молоді в нормативно-правових актах, які регулюють загальні питання функціонування фізичної культури в Україні // Сучасні технології у сфері фізичного виховання, спорту та валеології: Зб. тез. міжн. (інтернет) наук. практ. конф.: – Х.: Акад. ВВ МВС України, 2007. – С. 99–101.

Е. Pavlenko

The abstracts highlight the problem related to the lack of motivation among University students to physical education as well as reveal the factors that have a negative effect on the quality of students' physical fitness. In this regard, the necessity to submit a programme on how to increase students' physical fitness level through the combination of theoretical and practical skills has been substantiated.

Keywords: physical perfection, students' physical fitness level, healthy life style, motivation, differential approach.

УДК 82:378.384(045)

Педченко О.В.

ПРОВЕДЕННЯ МІЖНАРОДНИХ ЛІТЕРАТУРНИХ ПРОЕКТІВ У МЕЖАХ РОЗВИТКУ ЛІТЕРАТУРНОЇ ТВОРЧОСТІ СТУДЕНТІВ-ФІЛОЛОГІВ

Стаття присвячена проблемі визначенню ролі університетів, які готують спеціалістів за філологічним фахом, у розкритті творчого потенціалу студентів та використанню для цього літературних проектів. В умовах сучасного медіапростору та можливостей міжнародної співпраці, завдяки мережі Інтернет, літературний проект дає можливість не тільки реалізувати студентам-філологам свої творчі та професійні здібності, але й познайомитись з літературними уподобаннями студентів інших країн.

Ключові слова: літературний проект, студентська літературна творчість, міжнародне творче спілкування

Сьогодні, завдяки електронному медійному простору, особливо популярністю стали користуватися різного роду онлайн проекти. Значну частину з них займають міжнародні літературні проекти, які направлені на популяризацію класичної літератури, наприклад, «Сад